

„A varázslat működik. Nincs egy lusta
vagy unalmas perce a könyvnek.”

– @KataO

AZ OROSZLÁN ÁRNYÉKÁBAN.

NEGIN 1.

fine
selection

ASHLEY CARRIGAN

ASHLEY CARRIGAN

AZ OROSZLÁN ÁRNYÉKÁBAN

NEGIN 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ FEJEZET

AZ ŐSZ MÁR MEGADTA HALÁLCSÓKJÁT a múltó nyárnak, vörös és sárga levelekkel hintette tele a maradványait. Most ő járhatta a diadalmenetét, és nem bánt szűkmarkúan az ajándékaival. Erős szél ráncigálta a gyászolók haját és ruháját, ahogy a Szent Kereszt temető parcellája körül álltak, és a pap monoton beszédét hallgatták. A szürke égbolt esőt ígért.

Nem sokan jelentek meg a zártkörű temetésen. Csupán a család és néhány közeli jó barát, valamint azok az emberek, akik az elhunyt mellett voltak az utolsó pillanatokban. Mindannyian hollófeketébe és bánatba öltöztek.

Negin Matilda mögött húzódott meg, aki képviselte a kis csapatot, amelynek a vezetője volt. Mellette Weimar és Otis állt, néma fájdalommal az arcukon. Ők mind Lucas kollégái voltak, látták meghalni, de örökre hallgatniuk kellett arról, hogyan vesztette életét a barátjuk. A család nem tudta az igazságot.

Negint nagyrészt eltakarták a többiek, de úgy érezte, hosszú, megzabolázhatatlanul göndör hajával, fekete bőrdzsekijében és alakjára simuló farmerében teljesen kirí az elegáns gyászolók közül. Nap-szemüveg mögé rejtette a kisírt szemét. Nem érdekelte, hogy nem süt a nap, és felettük egyre sokasodnak a szürke felhők. Nem akarta

magára vonni a figyelmet, hogy a tropára böngött arca láttán aztán azt találgassák: vajon kije lehetett Lucasnak?

A fehér koporsóra szegezte a tekintetét. Összeránduló gyomorral gondolt rá, hogy Lucas testéből nem sok maradhatott, amit a ládába helyeztek. Okosabb lett volna a hamvasztást választani, de a család ragaszkodott a koporsós temetéshez. Ők nem tudták, valójában mi történt, Matilda pedig elintézte a hatóságokkal, hogy balesetnek állítsák be az esetet, ahogyan azt is, hogy a család ne nézhesse meg a testet.

Negin felemelte a fejét, és elnézett a sírkövek szabályos sorai felé. Hallgatta a pap búcsúztató beszédét, ami szinte semennyire sem szólt az elhunyról, csak ájtatos katolikus maszlag volt. A válla felett hátrapillantva észrevett egy magas, sötét hajú férfit. Nem tudta, ki lehet, de hát a családtagokat sem ismerte egytől egyig. Belenézett a fickó égbék szemébe, és néhány másodpercre találkozott a tekintetük.

Azon töprengett, vajon mennyire ismerhette Lucast? Tudta a titkát? Tudta róla, hogy az irodai munkája csak álca volt, és valójában egészen mással foglalkozott? A csoportban mindenkinek volt egy fal melője, egy civil állása, neki is. Muszáj volt fenntartaniuk a látszatot.

Elfordult az ismeretlen férfitől, és inkább Matilda hátára fókuszált. *Mindjárt vége, mindjárt elmehetünk innen* – zsolozsmázta magában.

A szertartás után lelép, és csatak részegre issza magát, hogy ne kelljen az emlékeivel viaskodnia, bár ez már két nappal korábban is csak sikertelen próbálkozás maradt. A szörnyű emlékképeket nem tudta kiűzni a fejéből.

A temetés után mindannyian a parkoló felé indultak. Negin a társai között lépkedett, és félhangosan zsörtölődött.

– Az egész egyházi temetés röhej! Lucas nem volt vallásos, ki nem állhatta a papokat és az egyházat.

– A családja viszont így látta megfelelőnek. Ők hívő emberek. Lucasnak meg már mindegy – mondta szelíden Weimar, a szőke, nyurga társuk. A keresztnéve Pierce volt, de annyira nem volt kedvence, hogy mindenki csak Weimarként emlegette. A férfi mindig tudta, hogy csillapítsa le Negin, értett a nyelvén, de ezúttal még ő se tudta megnyugtatni.

– Nem! Nem mindegy! Ez képmutatás. Nem tartják tiszteletben az akarát, ellenben keresztülviszik a sajátjukat – ellenkezett Negin, és zsebre dugott kézzel előresietett a kocsijához.

Weimar odalépett hozzá, mielőtt beült a járműbe.

– Várj egy percet! – kérte a férfi, cigarettát vett elő a dzsekije zsebéből, és rágyújtott. Hirtelenszőkére festett haját felül művészien rendtelenné formázva, oldalt csaknem kopaszra borotválva viselte, amitől úgy nézett ki, mint egy alternatív rockzenész. De Weimar acélidegekkel rendelkezett, és ez a tulajdonsága gyakran nagy hasznukra volt. – Mind ugyanígy érzünk, de mi értelme utólag vitát szítani? Ők a családtagjukat veszítették el, mi a barátunkat. Hagyjuk Lucast békében nyugodni! Mindenkinek így a legjobb – mondta, és hosszan beleszívott a cigarettába. Ahogy kifújta a füstöt, az egy pillanat alatt eloszlott a szélben.

– Szerinted így békében nyugodhat bárki is? Éppen neked kéne tudnod, hogy erre kevés esély van. Adsz egy slukkot?

A férfi átengedte Neginnek a cigarettát egy szippantásra, majd kezét a vállára tette, és megszorította.

– Bízunk benne!

A másik társuk, a zsufa termetű Otis jött oda hozzájuk. Göndör barna haja és örökké vidám tekintete fiatalabbnak mutatta valódi

koránál. Ő volt a technikusuk, a minden kütyühöz kiválóan értő zseni, mindamellett a legbarátságosabb mackó a világon. Míg Negin és Weimar az éles bevetésekben remekeltek, addig Otis biztosította a csapat részére a műszaki felszerelést.

– Gyertek, srácok! Igyunk egy kört az emlékére!

– Nincs kedvem. Ne haragudjatok! – vont vállat a lány, ezzel a mozdulattal lesodorta magáról Weimar kezét. – Matilda hol van?

– Még beszélget valakivel – intett Otis a temető kapuja felé.

– Mondjátok meg neki, légydzi, hogy pár napig nem jövök! Senkit sem akarok látni.

– Ne legyél egyedül! – figyelmeztette Otis.

– Pedig éppen erre van most szükségem.

Negin három napra kivonta magát a forgalomból. Még a könyvesboltba sem ment be dolgozni. Muszáj volt rendet tennie a lelkében és összeszednie magát. Ilyen állapotban a többiek nem sok hasznát veszik.

Más csapattársakat is vesztek el az évek során, nem Lucas volt az első. A férfi hét éve került közéjük, és remekül végezte a munkáját. Ő és Lucas szoros baráti viszonyba kerültek, vagy annál is több volt ez. A férfi úgy viselkedett vele, mintha a bátyja lenne. Figyelt rá, védelmezte, megértően bánt vele. Félszavakból is értették egymást. Rábízhatták a másakra az életüket a legrázósabb helyzetekben is. A brutális halála a csapat minden tagját megrázta, mert tisztában voltak vele, hogy bármelyikük lehetett volna a helyében.

A temetés utáni negyedik napon Negin megjelent a találkahegyükön. San Francisco kevésbé puccos környékén volt a tanyájuk. A régi, patinás polgári épület alsó szintjét foglalta el a Dózer nevű antik kocsmá, ami éjszaka jó forgalmat bonyolító szórakozóhelyként működött, egyébként pedig a csapat főhadiszállásaként

funkcionált. Felette pedig üres lakások voltak, amiket sosem adtak ki bérlőknek. Az egész épület a csapat rendelkezésére állt, és annak a társaságnak a tulajdona volt, ami őket és a munkásságukat finanszírozta.

A csapatuknak nem volt neve, titokban működtek, kerülve a felűnést. Nem is lehetett volna elmagyarázni egy átlagembernek a tevékenységüket. A világ számára ők elfogadhatatlanok voltak, csalók, kóklerek, szemfényvesztők.

A Dózer még zárva volt a közönsége előtt. A délutáni óra korai volt még az esti vendégeknek.

Matilda és a fiúk már az egyik emeleti lakásban várakoztak, amikor a lány megérkezett köztük.

Matilda hatvan körüli, vékony, ruganyos mozgású, éles eszű nő volt. Fesztelen ősz haját egészen rövidre vágva viselte, és ettől nagyon sportosnak, fiatalosnak látszott. A bal kezén mindig könnyű, fekete kesztyűt viselt, ami a könyökéig eltakarta. Mind tudták az okát.

Az asszony alkarján és kézfejen a bőr megégett, és csupa heg volt. A valahai férje tette ezt vele, akit Matilda még életében megcsalt. A férj öngyilkos lett, majd visszatérő, nyughatatlan szellemként tüzet gyújtott a házukban, és abba vetette a hűtlen asszonyt. Matilda csak is a lélekjelenlétének köszönhetette, hogy csupán a karja égett meg. Ez már nagyon rég történt, de a ráncosra hegedt bőr örökké emlékeztette az asszonyt.

Ez volt Matilda és a kis csapat terepe: a bolyongó szellemek, entitások felderítése és ártalmatlanítása. Továbbá felkutatták az emberekre veszedelmes démonokat, a sötétségben bujkáló fajzatokat, és többnyire kemény összetűzések árán likvidálták őket. Ez a harc régóta folyt titokban a halandók és más rejtőzködve élő bestiák között, az emberek által észrevétlenül, háttérszervezetek támogatásával.

A többi különleges fajra nem vonatkozott a parancsuk. A vámpírok, alakváltók, igézők, tündék és egyéb teremtmények ügyei nem az ő feladataik közé tartoztak. Némelyek ezek közül kifinomult társadalmi rendszerrel bírtak, és nem okoztak látványos felfordulást a halandók világában.

Ebben a szakmában galamblelkűeknek nem volt helye. Mind-egyikjük önként vállalta fel a veszélyt, amivel szembenéztek. Egytől egyig mindannyian spiritiszták voltak. Rendelkeztek azzal a bizonyos képességgel, hogy látták vagy érzékelték az anyagi világban rekedt energiamaradványokat. Azokat a testetlen lényeket, amik az emberek fizikai halála után visszamaradtak, amit a köznyelv léleknek vagy szellemnek hívott.

Az ő feladatuk az volt, hogy a gonosz szellemeket, amik az élők ellen fordultak, átvezessék a másik oldalra, hogy végre békét nyerjenek. Ehhez a művelethez volt szükség Neginre. Ő volt a kapu.

Negin Belford tizenhat éves volt, amikor először tapasztalta meg, milyen érzékelni egy szellemet. Nem csak látta őket alakot öltetni, miközben mások előtt rejtve maradtak. Hallotta őket a fejében, érzékelte a szándékukat, és ami a legfontosabb képessége volt, hogy tudott hatni rájuk, és képes volt átirányítani őket a másik oldalra.

Az első találkozáskor kitört rajta a pánik. Egy tizenhat éves gimnazista lánynak nem az a vágya, hogy valami elfuserált szellemekkel suttogó legyen. Erről csak a gót szubkultúra követői álmodoznak, de valószínűleg ők is sikoltozva menekülnének egy igazi találkozás után.

Negin anyja azonnal a lánya segítségére sietett, és eget-földet megmozgatott, hogy a témában megtalálja a legjobbat, akihez fordulhatnak, és aki tanácsot adhat. Két hét múlva Matilda lépett a házukba, és gondjaiba vette a zavart lányt. Felmérte a képességét, az erejét és a korlátait.

Negin rettegése nem múlt el, de sokat javított a helyzeten, hogy megtanulta kordában tartani képességét. Matilda a maga tapasztalatával hamar felismerte, hogy a lány személyében igazi kincsrre lelt. Negin nem egyszerű médium volt, hanem annál sokkal több. Az asszony úgy vélte, hogy Neginnél a hormonális érés élesztette fel a tehetséget, ami benne lakozott. Sejtette, hogy ez csak a kezdet, és a lány még fejlődni fog, még nem teljesedett ki a tudása.

Azután két és fél év telt el, és a következő fordulóponthoz értek. Negin újabb képessége mutatkozott meg, ami egyedülálló volt, és egyben ijesztőbb is bárminél. Ettől a változástól fogva a lánynak olyan érzése volt, mintha Matilda kissé tartana tőle, mintha ő egy ketyegő bomba lenne. Elvégre egyikük sem tudta, mit hoz még a jövő, mi derülhet ki róla.

A Dózer feletti lakás egyik szobájában ültek le valamennyien, a csapat négy tagja. Itt tartották máskor is a kis gyűléseiket, a stratégiai megbeszéléseket. Mindannyian Matildát hallgatták.

Iratokat és fényképeket terített szét az asztallapon. A fotók egy lányt ábrázoltak még életében, a többi felvétel pedig a holttestéről készült. A rendőrség által készített helyszínelési felvételek voltak. Kíméletlen őszinteséggel mutatták meg a nyers valóságot.

– Huszonhét éves fiatal nő, Melanie Wilkins. Szexuális bűncselekmény áldozata. Jól látható az elkövető kegyetlensége a test sérüléseiből. A gyilkosa minden nyomot eltüntetett maga után, csak a halott lányt hagyta ott. A rendőrség nem találta meg a bűnöst. Az ügyet nem oldották meg – magyarázta Matilda.

– Mi nem folyunk bele a zsaruk munkájába – vetette fel Otis teljesen jogosan. A csapat sosem dolgozott együtt a hatóságokkal.

– Nem ők kértek fel minket. Az eset négy éve történt. Az ingatlanak azóta új tulajdonosa van. Az utóbbi hónapokban paranormális

jelenségeket tapasztaltak a lakásban. Mivel az új lakóknak kisgyerekük van, és a helyzet egyre aggasztóbb lett, segítséget kértek.

– Melanie visszatért kísértetni? – kérdezte Weimar, miközben a halott lány képét nézte.

– El sem ment.

Negin is a kezébe vett egy fotót. Az áldozat meztelenül, megköztözve, kiszolgáltatottan hevert a földön. Csinos, hosszú hajú lány volt. Holtában kecses özikére emlékeztette, akit valami elborult elméjű vadállat összezúzott. Mintha nem is ember lenne. Szomorú látvány volt. A fiatal nő teste tele volt sérülésekkel, amik durva ütésekre, talán rúgásokra utaltak. Az elkövető pedig most is szabadon járt odakint. Evett, aludt, nőket szedett fel, emberek között élte a mindennapjait.

– Agresszív az entitás? – kérdezte, és visszahelyezte a képet a többi mellé. – Ártalmas?

– A lényeg, hogy mennie kell – felelte Matilda.

Negin beleegyezően bólintott, de arra gyanakodott, hogy az aszszony nem mond el mindent.

– Melanie egyre dühösebb – folytatta Matilda. – Az ott lakók féltelméből töltekezik. Azt gondolom, hogy a gyilkosára vár. A család az egyházhoz fordult, mi a megbízatást tőlük kaptuk. Azt az utasítást adták, hogy lehetőleg tudjuk meg a fickó nevét. Amennyiben erre adódik mód.

Negin gúnyos mosolyra húzta száját.

– A nevét? A címe, telefonszáma nem kell? Ezeknek a leghalványabb fogalmuk sincs róla, hogyan működik ez az egész. Hogy a szellemek a legritkább esetben együttműködők. Leszarják a követeléseket és az elvárásokat.

– Azért megpróbálhatod.

– Mikor csináljuk? – kérdezte Negin hűvösen.

– Ma este.

– Jól van. Kell a meló. Legalább eltereli a figyelmem.

Matilda rosszállóan csóválta a fejével.

– Ne légy ilyen cinikus! Mi a baj?

Negin nem nézett rá, csak a szobának felelt.

– Talán az, hogy még mindig nem tudtam kibőgni magam. Nem megy. Még mindig nem fogtam fel, hogy Lucas sohasem jön már vissza. Megrémít ez az egész, mert valahogy úgy érzem, én leszek a következő...

Mindenki hallgatott, Matilda nem feszegette tovább a témát, és Negin örült ennek.

Egyeztettek a részleteket, átvették, kinek hol lesz a helye, és mi lesz a feladata. Miután végeztek, maradt pár szabad órájuk estig, így Otis és Weimar gyorsan le is léptek. Negin még üldögélt egy darabig.

Matilda összeszedette a képeket és az iratokat, majd mindet el-tüntette egy mappában. Felpillantott a lányra.

– Kicsit tartottam tőle, hogy nem jössz el erre a megbeszélésre.

Negin a mutatóujjával koppintott egyet az asztalon.

– Itt vagyok, nem?

– Nélküled nem tudnánk ezt az ügyet megoldani. Biztos, hogy készen állsz?

Negin lehunyta a szemét, és az orrán keresztül hangosan szívta be a levegőt.

– Gondolom, igen.

Matilda egy árnyalattal kedvesebben szólalt meg.

– Ha szeretnél Lucasról beszélni, szívesen meghallgatlak.

– Kösz, nem kell – állt fel Negin. – Attól még halott marad.

Matilda megfogta a karját, hogy visszatartsa.

– Addig nem zárjuk le Lucas ügyét, amíg rá nem akadunk a gyilkosaira. Kutyakötelességünk bosszút állni, ha kell, saját szakállunkra. Ő is megtenné bármelyikünkért. Elkapjuk azokat a szörnyeket, ígérem. Nem ússzák meg. Készülj fel ma estére! Át kell vinned ezt a lányt, hogy nyugalmat találjon.

Negin felvette a fekete bőrdzsekijét, és hátrarázta vállig érő, sötét haját.

– Van valami, amit a fiúk előtt elhallgatsz. Mi az? Mit nem mondtál el erről az ügyről? – kérdezte.

Matilda szórakozottan ingatta a fejét.

– Túlságosan jól ismersz.

– Ártó szellemről van szó, nem igaz?

– Ezek az információk róla, igen. – Az asszony elkomorodott. – Ezt a szerencsétlen nőt brutálisan megerőszakolták, megverték, talán kínozták is. Tehetetlen volt. Az elkövető vagy meglepte, vagy a lány ismerte, talán bízott benne. Rosszabb esetben még érzett is iránta valamit. A boncolási jegyzőkönyv szerint nagyon csúnya altesti sérüléseket szenvedett el. Nem lenne meglepő, ha az itt rekedt szelleme valóban dühös lenne és tombolna. Rossz érzésem van ezzel az ügygel kapcsolatban. Nagyon óvatosnak kell lennünk ma este.

– Voltál a lakásban? – kérdezte Negin.

– Igen.

– Mit tapasztaltál?

Matilda leplezetlen félelemmel nézett rá.

– Fájdalmat és rettegést.

MÁSODIK FEJEZET

ESTE A MEGBESZÉLT IDŐPONTBAN a csapat megérkezett a helyszínre. A lakás az épület legfelső szintjén volt. Tetőtéri loft, szép nyitott terrasszal, ahonnan primán be lehetett látni a városrészt, még a Golden Gate hidat is.

A lakás új lakói nem tartózkodtak otthon. Erre az estére átengedték a terepet a csapatnak. Ez volt az általános eljárás, hogy a civilek ne legyenek tanúi a munkásságuknak.

Otis meg a lakás küszöbén kiosztotta mindenkinek a kis mikrofonokat és fülhallgatókat, amiken keresztül rádiókapcsolatban tudtak maradni. Mindig így csinálták. Otis felelt a technikai ktyükért, ő készítette a videofelvételeket is a dokumentáláshoz.

Mielőtt beléptek, Matilda kesztyűs kezével megszorította Negin csuklóját.

– Az épület másik, oldalsó szárnyának tetején van egy mesterlövész. Kiváló a rálátása az egész lakásra, hála a nagy üveglakoknak.

– Szellemre tök felesleges lövöldözni – vont vállat a szöke Weimar. Matilda szeme komolyan villant.

– Jobb az óvatosság. Kötelességem vigyázni rátok, és én így látom biztonságosnak.

Weimar és Otis felhelyezték a szemük elé az optikai hőkamerát. Ők ketten nem rendelkeztek olyan erős képességekkel, mint a két

nő. Csak a szellemi energia jelenlétét érezték, de a műszerekre is szükségük volt, hogy pontosan követhessék a mozgásukat, és hasznos segítséget nyújthassanak Matildának és Neginnek. Odabent ugyanis nem kapcsoltak villanyt, vaksötétben léptek akcióba. Mindegyik így csinálták, mert így könnyebb volt meglátni az entitásokat, követni a mozgásukat, mint éles lámpafénynél.

Matildának és Neginnek nem volt szükségük a kamerára. Ők a képességeiknek hála enélkül is tisztán látták a szellemeket.

Beléptek a lakásba. A két férfi azonnal elfoglalta a helyét az előre megbeszéltek szerint. Otis a műszerei mögött, Weimar pedig készenlétben állt, ha közbe kell lépnie, és elterelni a szellem figyelmét egy esetleges támadás esetén. Gyakran vették célba a szellemek, észlelték őt, és előszeretettel rontottak neki. Vonzotta őket.

Matilda becsukta maguk mögött az ajtót, háttal nekidőlt, és ezzel kizárta a külvilágot. Negin megindult előre a sötétben.

Már az első pillanatban, ahogy átlépte a küszöböt, rögtön megérezte a lakásban pulzáló, sűrű energiát. Ólomsúlyként nehezedett rá, nyomta a vállait, húzta a nyakizmait.

– Rettegés és fájdalom – súgta az apró mikrofonba.

A rögzített hang és képi anyaggal dokumentálták az eseteket. Ezeket tanulmányozták, kielemezték, hogy észrevegyék az apróbb, fontos részleteket. Továbbá ezek a felvételek szolgáltak igazolásként a titkos társaságnak, ami szponzorálta őket, méghozzá igen nagyvonalúan.

A csapat többi tagja szétszóródott a lakásban, és Negin egyedül maradt az előtérben.

A szobák sötétjét átítatta a feszültség, ott vibrált mindenütt. Negin tarkóján lassan kiütközött a veríték, és átnedvesítette a haja tövét. Nem volt felvezetés, azonnal a szellem hatása alá kerültek.

– Érzem a jelenlétét. Mindenütt ott van. Az energiája a félelemből táplálkozik – mondta halkán, mintha csak magában mormogna, de az érzékeny mikrofon tökéletesen továbbította a hangját.

A sötét nem volt mozdulatlan. Bár rajta volt a bőrdzsekije, Negin mégis a bőrén érezte a testetlen lény érintését, mintha egy kéz szorulna a meztelen felkarjára. Összerándult, és a szíve már a fülében dübörgött. Hallotta saját légvételeit a sötétben.

– Hozzám ért.

Az egész egy másodpercig tartott, aztán eltűnt a nyomás. A bőrdzseki selyembélése még mindig a libabőrös karjához tapadt, csak lassan vált el tőle az anyag.

A sötétben rejtőzött valami. Talán egy árny suhant el mellette, de valami bizonyosan volt ott, mert a mozgás keltette hűvös légáramlat megérintette az arcát. Majd ugyanez megismétlődött a másik oldalán is.

– Cikázik. Magára vonja a figyelmet. Tudja, hogy sikerült neki.

– Látom a körvonalát. Olyan, mint egy nagy ovális folt – hallatszot Otis hangja a fülesben.

– Hozzám ért az előbb – mondta Weimar fojtott hangon. A két férfi a lakás más-más helyiségeit mérték fel, úgy tűnt, a szellem játszott velük.

– Nyugalom! – figyelmeztette Matilda a rádióban. – Nem téged akar.

Negin áthaladt a nappalin, elment az egyik hálósoba nyitott ajtaja előtt. Egy pillanatra megtorpant. Sötét volt odabent, csak az utcáról és a szemközti épületekből átsugárzó gyenge fény világította meg némileg a berendezést.

Látta, hogy az ágyban fekszik valaki. A fehér takaró emberi alak domborulatait követve emelkedett ki a matracból.

Megfeszült a gerince. Tudta, hogy nem lehet ott senki. Senki élő.

– Az ágyban fekszik. Ezt mutatja nekem.

Amint kimondta a szavakat, a combjai libabőrösek lettek, mert a takaró a szeme láttára simult el, esett össze, ahogy a test körvonala elenyésztek alatta.

A szellem úgy süvített el mellette, hogy megtaszította a vállát, mire ő felnyögött.

– Mi történt? – kérdezte Matilda a fülében.

– Megint megérintett.

– Itt az idő. Lépj vele kapcsolatba!

Matilda csak távolról adott neki utasításokat, de egyikük sem ment közelebb hozzá. Nem akarták, hogy a túl sok ember jelenléte megriassza a szellemet. Az asszony önmaga is erős médium volt, így inkább a háttérben maradt, hogy ne vonja magára az entitás figyelmét, elvégre Neginnek kellett a szegény lányt magához édesgetnie.

Negin nyelt egyet. Arra gondolt, ha újraszületik, virágárus vagy műkörmös lesz. Ez most már biztos. Csak semmi stresszes meló. A sors azonban mostanra valami egészen mást dobott neki.

– Rendben.

Átlépkedett a nappalín, oda, ahol a rendőrségi fotókon a holttestet látta heverni.

– Melanie! – mondta ki hangosan a fiatal nő nevét.

Hirtelen némaság töltötte meg a lakást, mintha csak az imént süttöttek volna el egy fegyvert, és az átható csend még az utcáról felzűrődő zajokat is elnyomta.

Egy láthatatlan erő megtaszította őt, ezúttal jóval erősebben. A háta közepén ért hozzá, és durván lökött rajta egyet. Ez nem illúzió volt, hanem valódi fizikai kontaktus. Még a tenyér formáját

is tisztán érzékelte. Negin testét átjárta az adrenalin, ami erőt adott neki, és elszántságot, mint minden alkalommal.

– Melanie! Segíteni jöttem. – A szavai igazolásaként lassan szét-tárta a karját, ahogy a szenteket ábrázolják a templomokban.

Néha más lényekkel is összeakadtak, nem csak szellemekkel, így a fiúknál volt kézi lőfegyver a biztonság kedvéért, de ő teljesen fegyvertelen volt.

– Tudom, mi történt itt. – Amint kimondta, egy fekete emberalak szökkent elő valahonnan a háta mögül. Eléje magasodott, és csaknem beborította. Sűrű, fojtogató erő szorította össze a koponyáját. A fekete alak olyan közel nyomult az arcához, hogy már-már hozzáért. Az ereje jött vele együtt, és feszítette Negin halántékát.

Aztán ráborult, mintha átölelné, és abban a pillanatban a lányt elöntötte a fájdalom, előregörnyedve, fogait összeszorítva zihált.

Melanie összekapcsolódott vele, és képeket villantott fel az elméjében. Megmutatta neki annak a rettenetes éjszakának a részleteit. Láthatta a dulakodást, a brutális erőszak pillanatait, a kegyetlenkedést, az ütéseket, rúgásokat, mindent.

Éles fájdalom szaggatta Negin testét, a szíve irtózatossá ütemben lüktetett, úgy kapkodta a levegőt, mintha hegynek felfelé rohanna. Láthatta az elkövetőt, aki fekete maszkot és kesztyűt viselt. Az ismétlődő erőszakolásokat Melanie szemszögéből nézhette. A rohadék nagyon elővigyázatos volt. A küzdelem közben Melanie-nak sikerült lerántania a pasas fejéről a fekete sapkát, és láthatta az arcát. Negin érzékelte a lányon áthullámozó rettegést, amikor felismerte ezt az embert. Tudta, ki ő, látta már korábban is. A pánik elvette a maradék lélekjelenlétét is. Ismerte. A férfi korábban megpróbálta felszedni, a közelébe férkőzni, és nem akart érteni az elutasításból. Csak feldühítette Melanie ellenállása, és a maga módján tette meg a következő lépést, hogy megkapja a nőt.

Negin kényszert érzett, hogy elszakítsa magát a szellemtől, és kiszabaduljon a borzalmas látomásból, de Melanie nem eresztette. Fogva tartotta, mindent meg akart mutatni.

Negin szeme könnybe lábadt a kintől, a gyomra rángatózott. Akadozó, halk szavakkal közvetítette a mikrofonba az eseményeket. Melanie hosszan szenvedett, mire a gyilkosa végül megfojtotta. Addigra a belső sérülései már mindenképpen a halál küszöbére sodorták.

A szellem hirtelen eleresztette Negint, eltávolodott, kifakult. A tetőteraszra nyíló duplaszárnyas üvegajtóhoz lebegett, és szélesre tárta. Úgy mozgatta az ajtót, mintha valóságos, fizikai teste volna.

Negin állkapcsa sajgott, annyira összeszorította a fogait. Az orrából meleg vércsepp gurult le az ajkára és tovább az állára. Nem kapott oda, hogy letörölje. Nem akarta hirtelen mozdulattal megzavarni a szellemet. Helyette kihúzta magát, megfeszítette a combjait, és elindult a teraszra Melanie után.

A fiatal nő sziluettje lassan, kissé áttetszően rajzolódott ki a város pislákoló fényei között. A Negintől nyert, vagy inkább elrabolt energia adta neki ehhez a szükséges erőt.

Halvány árnyéka volt a hús-vér valójának, de olyannak tűnt, mint a fotókon. Alakot öltött, és finoman pulzálva állt a teraszon, illetve azt mímelte, hogy a talpa érinti a kövezetet.

– Megmutatta az egészet – mormogta Negin a mikrofonba.

– Szedd ki belőle a gyilkos nevét! – jött az utasítás Matildától a fülében.

Melanie szelleme felemelte a karját. Negin hallotta a hangját, de nem úgy, mint a fülhallgatóból a társait. Az elméjében szólalt meg.

– Fáj. Félek! Vigyél innen!

Végre jutunk valahová – gondolta Negin.

– Ezért jöttem, Melanie.

– Segíts! Ments meg! – kérlelte a szellem.

– Én meg tudom tenni. Megváltalak ebből a pokolból.

A szellem sustorgó hangot hallatott, elmozdult, odébb lebegett.

– Engedj ki innen! Visszajön. Idejön – vibrált a hangja, és ettől Negin is megfeszült.

– Hogy érted, hogy idejön? – Tudta jól, hogy a lány a gyilkosról beszél, tőle retteg még holtában is.

– Jönni fog! – a lány már szinte könyörgött. Szellemarca fájdalomosan megnyúlt, mintha a szörnyűségek újra és újra megeshetnének vele.

– Ki volt az? Mi a neve? Ismerted? Árukl el nekem, kérlek!

Melanie márványmerev arccal meredt Neginre.

– Elfogják és megbüntetik. Segíts nekünk! Kérlek! – próbálta meggyőzni Negin.

A lány még mindig nem válaszolt. Negin türelmet erőltetett magára. El kellett fogadnia, hogy Melanie-nak fogalma sincs az idő múlásáról. Azt sem tudhatja, hogy már négy éve foglya ennek a lakásnak, vagy azt sem, hogy a testét rég eltemették, és ő egy itt rekedt, anyagtalan lélek.

– Figyel engem. Mindig figyel. Lát és visszajön – ismételte a szellem meggyőződéssel.

Negin gerincén végigfutott a hideg, amikor Melanie felemelte a karját, és kimutatott a tetőkorláton túlra, át a szemben magasodó épületre. A toronyház óriási oszlopként állt az utca túloldalán.

Negin a fejében hallotta, ahogy a lány kimondott egy nevet, és ő megdermedt. Egyre csak a szemközti ablakokra bámult, egy részükben fény világított, mások sötétben ásítottak.

Negin belemondta a mikrofonba a nevet a társainak.

– A fickó a szemközi házból leste őt. Kifigyelhette, aztán megpróbált vele kikezdeni, de Melanie elutasította. A pasi ebbe nem nyugodott bele, betört hozzá, és a többit már tudjuk.

– Vezesd át! – mondta Matilda.

Negin lehajtotta a fejét, és kifújta a levegőt. Most jött az a rész, amihez órá volt szükség, mert a csapatban csak ő volt képes a mutatóványa. Sosem volt fájdalommentes a procedura, és senki mással nem osztozhatott ezen az élményen.

– Melanie, közelebb kell jönnöd!

A szellem megmoccant, lassan lebegett felé. A testetlen lény tolt maga előtt az energiát, aminek jóvoltából itt lehetett.

– Elengedlek. Bízz bennem! Oda nem mehet utánad. Megszabadítalak – biztatta Negin.

Készen állt. Már érezte a bensőjében kifeszülő erőt. Kitöltötte, fessegette a koponyavarratait. Ez az ő ereje volt, az ő képessége, amivel született.

A szellem reagált a vonzásra, és jól fogadta.

– Közelebb, Melanie! Az út rajtam keresztül vezet. Megnyitottam előttem a kaput, csak be kell lépned.

A szellem olyan közel került hozzá, hogy az arcát bizsergette az energiája. Visszatartott lélegzettel várta őt, hogy beléolvadjon, ázzuhanjon rajta, mint egy kitárt portálon. Igen! Ő volt a portál a két világ között.

Melanie emberi alakja szétolvadt, megszűntek a körvonalai. Csak egy fehérén derengő energiagömb vált belőle, ahogy ráborult. Negin hallotta a fejében a lány elenyésző hangját, ahogy azt mondja neki:

– *Mi vagy te?* – Aztán éles fényt látott, a gömb mintha behatolt volna a szemébe, és a pupilláján áttörve befurakodott a testébe.

Negin felüvöltött fájdalmában. Zihált, a gerince meggörnyedt, vakon pislogott, mintha villanó vakufénybe nézett volna. Az arcához kapott, vér tapadt az ujjaira, az orrából csorgott lefelé az ajkán és az állán. Letörölte, mélyeket lélegzett, hogy csillapítsa a szívverését.

– Mit csinálnátok nélkülem? – dünnyögte.

– Szép munka volt! – hallotta Matilda hangját.

– Kösz! – Negin émélygett, égtek a szemei, és kissé szédült is. – Nagyon erős szellem volt. Azt hiszem, az elszenvedett borzalmakból merítette ezt az erőt.

Ekkor a lakás belsejéből sebesen közeledett feléje valaki. Amikor meghallotta a zajt, azt gondolta, a fiúk jönnek elő a helyükről, vagy talán Matilda. De ez a valami mint egy elhajított dárda, úgy száguldott felé. Átvillant rajta, hogy esetleg van itt még egy entitás, ami eddig nem mutatkozott. Csakhogy a megtermett fekete alaknak valódi tömege volt, nem szellemi energiája. Úgy lopózhatott be a lakásba, hogy senki sem vette észre.

Neginnek átvillant a fején, hogy jól ismerheti a járást, amikor a behatoló átrohant a nappalin, ki a teraszra, és nekirontott.

A fizikai ereje jóval nagyobb volt, mint az övé. Nagyon is hús-vér ember volt. A fejét fekete símaszk takarta. Két erős markával meglökte Negin, és a terasz kövezetére taszította. A lány első lendületével félregördült előle, és próbált talpra állni. A fickó ököllel arcon ütötte. Negin megingott az éles fájdalomtól. Valahol a periférikus látómezejében érzelte, hogy Otis és Weimar futnak feléjük. Még Matilda alakját is észlelte, ahogy beront a nappaliba.

– Alfa! Szedd le! – hallotta Matildát a fülében. Fogalma sem volt, kinek szól a parancs. Ideje sem maradt ezen agyalni. A fickó megragadta, felkapta és a terasz széléhez cibálta. Egyértelmű volt, hogy le akarja hajítani onnan.

Negin nem hagyta magát. Megkapaszkodott az alak felkarjában, és oldalirányba ellendült, ahogy azt a harci kiképzéseken gyakorolta, így helyet cseréltek, és már ő szorította a fickót a korláthoz.

A pasasnak nem tetszett a mesterkedése. Sebesen lendítette az öklét, hogy újra megüsse. Negin elhajolt előre, és az ügyes mozdulatot egy jobb könyökössel zárta le, ami betalált a pasas képébe. Morgott, mint egy medve, aztán elkapta a lány nyakát, és megszorította.

Ekkor susogó hanggal elhúzott mellettük valami. Negin a fuladozás közben érezte a vállán a csípést a dzsekin keresztül. A következő füttyülő lövedék már a fickó koponyájába hatolt. A teste elernyedt, lecsúszott a keze Negin nyakáról, és egy puffanással elvágódott a lába előtt.

Weimar ért oda elsőként hozzá. Mire végigtapogatta, hogy ellenőrizze, mindene épségben maradt-e, addigra Otis és Matilda is ott tolongtak körülötte.

Negin köhögött, alig kapott levegőt, részben a fojtogatástól, részben a benne eluralkodó pániktól. Otis lerángatta a fekete maszkot a pasas fejéről, egyúttal elmaszatotha az arcán a koponyájából folyó vért is. Láthatták, hogy a lövedék majdhogynem a homloka mértani közepén fúródott be. A mesterlövész jól végezte a dolgát.

– Nagyobb összeget tennék rá, hogy ez a faszi a gyilkos – jegyezte meg Otis, és a bakancsával belerúgott a halott lábszárába.

– Kamerákat kikapcsolni! – jött az utasítás Matildától, ami azt jelentette, hogy innentől nincs dokumentálva semmi.

A többiek levették a mikrofonokat és a fülesekét. Negin lassan összeszedte magát, de a térde még mindig remegett. A bal vállához emelte a kezét, ahol a lövedék kilyukasztotta bőrdzsekijét és súrolta a bőrét. Kitapogatta, és dühösen szólalt meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miféle pancsert szedtél össze? Majdnem szétlőtte a vállamat! – Matildának szánta a panaszt, de tudta, hogy a mikrofonján keresztül a mesterlövész is hallja őt.

Matilda odalépett mellé, saját kezűleg vette le a mikrofont róla, és kiszedte a füléből az apró fülest is. Korholó pillantása elég beszédes volt.

– Ne hergeld! – súgta neki, majd a többiekhez fordult. – Néhány perc múlva itt lesznek a takarítók a holttestért. Induljatok a Dózerbe! Később én is megyek, ha itt végeztem.

Weimar megérintette a lány karját.

– Jól vagy?

Negin újabb legördülő vércseppet érzett az orra alatt. A kézfejével letörölte.

Bement az idegen fürdőszobába, és rendbe szedte magát. Nem volt jól. Minden ilyen alkalom, amikor egy szellem portálként használta, szembesítette a kényelmetlen valósággal, hogy nincs nála minden teljesen rendben. Melanie kérdése nagyon is érvényes volt. Még az entitás is érzékelte, hogy ő valamiért nagyon más. Mi vagy te?

Negin is eleget tépelődött ezen, de nem tudta a választ. Ember volt, úgy is funkcionált minden tekintetben. Akkor hogyan lehet ilyen egyedi képessége? Hová lesznek az ártó szellemek? Mi van odaát? Hová küldi őket?